

НАМ МОА, И ПОРѢКА НѢСТЬ ВЪ ТЕБѢ;“(1) по-чиста несравненно и отъ челоуѣци, и отъ Ангелы. За това въ нея не само излива свѣтлината на блаженството, нъ въ нея са влива, и като че са вмѣщаватъ сичкыятъ, сичкыятъ онзи многообразителенъ изборъ на свѣтлината; сичкото, сичкото слънце на славата, тѣй цюто, като едно второ на славата слънце свѣти блаженното лице на пресватата Дѣва, и прави двойна свѣтлината на невечерній день. Раздѣлѣхте сега разликата на блаженството, съ което са радватъ дѣховети на дръгиты Праведници, и на блаженството, съ което са рада Богоматерь Маріа; какво че, ти приематъ частно свѣтлината на Божественната слава, а тя приема сичкото слънце на славата. Ти съ приели частно благодать-та, и споредъ мѣрата на благодать-та приематъ тамо славата; та е вмѣстително приателище тамо на сичката слава, какъ-то тѣка е была вмѣстително приателище на сичката благодать. Отъ това та е была тѣка, какъ-то ѿ е нарѣказъ Архангелытъ: „благодатна:“ то естъ имала е сичкото изпълненіе отъ Божественната благодать; исповѣдва го това и Богословытъ: „на сѣкого отъ избранныты благодать-та е дадена частно, а на Дѣва сичкото на благодать-та изпълненіе;“ тамо е преславна, сирѣчь има сичкото изпълненіе на Божественната слава. Какъ-то ѿ былъ предвидѣлъ Іезекииль, и „видѣхъ, и сѣ испѣланъ славы дѣмъ Господень;“ „предста Царіца ѿдеснѣю тебе въ ризахъ позлащеныхъ ѿдѣана, преиспещрена.“

Не е възможно, Хрістіани, да си възобрази умытъ ни пресвѣтлата онаа свѣтлина, съ която блистае блаженната Дѣва въ Раа; ѿнатата, слънцето съ тъмны вещи, сравняемы съ онаа неизрѣчена красота, която гледатъ, и не са насыщатъ блаженнито; колко красно! колко свѣтло! колко боговидно зрѣлице предъ очиты на Серафимыты! Това былъ пожелалъ да види единъ момъкъ много благоговѣниъ къмъ Дѣва, и направилъ къмъ нея слѣдѣющата молва: Маріе, пресладко име, което азъ подиръ Бога честеввамъ, и мѣ са покланамъ съ сичкото си желаніе, и дѣшевно благоговѣніе, защото си утѣшеніето, и радость-та на дѣшата ми; ако съмъ намѣрилъ благодать предъ тебе азъ твоѣтъ смиренъ равъ, моля те да ми сторишь едно добро: искамы между дръгиты благодѣаніа да мѣ сподобишь, да та видѣ какъвато си въ Раатъ. Сподоби мѣ прыснодѣвственна Отроковице, сподоби мѣ,

[1] Глав. 4. ст. 7.